

LBRIS

We know
books

ELENA DRUȚĂ

Străjerul
Noapții de Mangan

Editura
Petale Scrișe
Nojorid, 2022

Capitolul 1

Prima dimineață a noului an întârzia să lumineze străzile jilave, reci, lipsite de viață. Cei câțiva trecători grăbiți, înfוליți în paltoanele lor ponosite, își vedeau de drum, alunecând uneori pe dalele umede, scăpând câte un cuvânt greu, văzându-și apoi de calea lor deloc veselă.

Biroul judeului era luminat slab de o lumânare ce mai avea puțin și se stingea. Vântul, care s-a întetit spre dimineață, a lovit cu putere una dintre ferestrele prost închise în noaptea precedentă; aceasta s-a izbit cu forță de unul dintre pereți, iar sticla s-a făcut cioburi, acoperind podeaua goală pe care a căzut cu zgomot.

O umbră s-a mișcat într-un colț, acolo unde trona un jilț vechi și ponosit. Perna pe care o ținea în brațe a fost dată la o parte, iar figura s-a ridicat, apropiindu-se de fereastra larg deschisă. O pală de vânt a stins lumânarea, iar umbra, cu o mișcare leneșă a palmei, a reaprins-o. În semiîntunericul dimineții mohorâte, un bărbat privea cu ochii cârpiți de somn cioburile de pe jos.

Domnul era neașteptat de tânăr, trecut de două duzini de primăveri. Înalt, cu o construcție aproape athletică a corpului, dar în care totuși se intuia o lentoare a gesturilor, acesta cerceta cioburile de parcă s-ar fi aflat la locul unei crime. Ochii săi mici, dar proporționați, de culoarea dimineții de afară, erau fixați pe podea. Apoi, leneș, au urcat spre rama ferestrei, pe care

bărbatul a atins-o, pipăind lemnul, gândindu-se la ceva. Avea o pereche de sprâncene de culoarea abanosului, poate prea stufoase pentru cineva de vârsta lui, dar foarte expresive. În acest moment, sprâncenele sale erau apropiate, conferind feței tinere un aer sumbru.

A expirat prelung și a închis ochii, trecându-și o mână prin părul dezordonat, ușor bucălat, de culoarea tăciunelui. Pe chipul său se vedeau urmele unui somn neliniștit, ceea ce, pentru el, însemna un singur lucru: o noapte de pomină, lipsită de succes în vânătoare.

Din starea de prostrație în care se afla, bărbatul a fost scos de ciocănituri în ușă, de două ori. Semnul.

– Intră, a spus el, cu vocea încă răgușită de somn.

Fără a mai aștepta, cea care se afla în spatele ușii a intrat imediat, ținând un platou în mâinile sale mici. S-a oprit brusc în prag, privind spre fereastra care lăsa aerul rece să pătrundă în încăpere.

– Stăpâne, a spus ea cu o voce plăcută, dar îngrijorată, ce faceți? E prea frig afară, o să răciți la plămâni!

Pentru prima dată în acea zi, în acel an, bărbatul a schițat un zâmbet.

– Ești prea dramatică.

Creatura, care arăta și ea de parcă nu a dormit deloc, dar asta era ceva obișnuit, a clătinat resemnată din cap. Lăsând platoul pe biroul din lemn masiv, care se afla între ușă și fereastră, aceasta și-a șters mâinile de șorț.

– Să vă beți cafeaua măcar, cât e fierbinte.

Bărbatul a dat afirmativ din cap, îndreptându-și din nou atenția spre fereastră.

– Cred că e timpul să schimbăm locuința, i-a spus slujnicei care tocmai ieșea.

Ființa, pentru a doua oară în acea dimineață, s-a oprit în prag și l-a privit cu ochi mari.

– Vânătoarea de ieri... nu a decurs cum trebuie?

Cel care ocupa biroul judeului a inspirat adânc.

– E un semn, a spus el, arătând distrat spre cioburile împrăștiate pe jos.

Pentru slujnica oprită alături de bărbatul ce purta pe umerii săi o greutate imensă, asta însemna un singur lucru: că în orașul pe care a început să-l îndrăgească, în cele câteva zile pe care le-a petrecut aici, oamenii aveau nevoie mai mult ca niciodată de un Străjer. Veștile se răspândeau repede în lume și ea, în calitate de Cheie, le-a strâns pe toate. Străjerul Noptii de Turmalină a dispărut, iar luna în care ar fi trebuit să-și facă datoria a rămas neacoperită și Întunericul s-a împrăștiat cu forțe înzecite în lume. Și stăpânul ei, Străjerul Noptii de Mangan, era cel asupra căruia a picat datoria să curețe după o lună întreagă în care ființele răului au împânzit pământul. Forțele nu i-au fost cruțate.

Capitolul 2

– Pune mâna pe ea!

Prima regulă atunci când ești urmărit: nu te întoarce niciodată să vezi cât de mare este distanța între tine și ei, pentru că mereu va fi mai mică decât ai vrea să fie.

Speram să fiu mai agilă și să plănuiesc totul mai bine, dar se pare că planul meu măreț a dat greș. Strâng în pumn obiectul pentru care jumătate din nobilimea din Sonenmoore ar fi gata să-mi rupă picioarele. Nu trebuie să fii prea luminat la minte ca să știi că exact asta au de gând să facă atunci când voi fi prinsă.

Dacă voi fi prinsă.

Cotesc pe ulițele posomorâte, care, la ora asta, sunt pline de șobolani ce mișună de parcă ar fi la ei acasă. Dacă eu sunt o vizitatoare obișnuită pentru ei, oamenii ce se află pe urmele mele nu sunt. Se aud strigăte pline de dezgust când sar peste un gard mai înalt și nu mă pot abține. Zâmbesc, auzind sudălmile urmăritorilor mei. Le mulțumesc șobolanilor pentru această diversiune făcută pentru mine, deși cred că doar le face plăcere să sperie oamenii.

După ultimul rând de case, unde reușesc să-mi trag cât de cât sufletul, se profilează pustietatea ce înconjoară Castelul. Îi privesc conturul semeț, o ruină, dar care arată mai bine decât o bună parte dintre casele de la limita orașului.

Castelul, casa mea atunci când nu sunt în conacul Zaventios, locul în care eu sunt eu și nu mă vânează nimeni.

Se pare că lucrul acesta se schimbă acum, pentru că undeva din dreapta, la o distanță aproape egală cu cea dintre mine și castel, apar ei, oamenii legii. Îmi mușc buza, gândindu-mă care sunt șansele să ajung la ruină înaintea lor.

Răspunsul vine de la sine, pentru că urmăritorii mei de mai devreme mi-au luat urma și acum mai multe perechi de ochi urmăresc o fugară care a furat ceva foarte scump. Inspir adânc și, pentru că mi-am dat cuvântul și am o misiune de îndeplinit, privesc în jur.

În stânga, cei cinci sau șase oameni ai legii, înarmați cu bâte și furci. În fața mea, Castelul, sclipind cu ochiurile sale de ferestre sparte în razele soarelui ce apune. În dreapta de tot, e el, Podul. Vocile din spatelul meu devin alarmant de clare.

– O să o legăm fedeleș și o să o păstrăm pentru...

Dar nu îi las să termine, pentru că decizia e deja luată. Alerg cât pot de repede spre Castel, făcându-i pe urmăritorii mei să grăbească și ei pasul. Grupul din dreapta se tot apropie și pe chipul lor se citește confuzia. Și eu aș fi confuză dacă prada mea ar veni alergând spre mine, dar în ultima clipă, îmi schimb direcția.

– Încotro fugi, demonule? Acolo te așteaptă doar pierzania!

– După ea, băieți, nu o lăsați să scape! În numele familiei Zaventios!

Vocile se transformă în șuierat, în vânt, în ceva ce nu mai contează. Alerg cât mă țin picioarele spre un punct interzis, spre Pod. Se înalță deasupra mării, plecând de pe stâncă și terminându-se undeva în mijlocul aerului. Așa spun oamenii. Acolo, unde pentru ei podul se termină, începe o pădure cu copaci negri, un cer indigo și miros puternic de frunze uscate.

Mă opresc abia atunci când sunt în dreptul Podului. E un loc pe care nu m-aș fi încumetat să pășesc vreodată, dacă nu ar

fi fost soarta să-mi călăuzească pașii. Îmi trag sufletul și mă întorc spre ceata de urmăritori atunci când aceștia se opresc la o distanță considerabilă de Pod.

Mă privesc - unii încruntați, alții cu un zâmbet tâmp pe chip, iar câțiva dintre ei cu îndoială.

- Întoarce-te, stârpitură, spune un bărbat, în care-l recunosc pe unul dintre cei care au dus sicriul pe umăr. Dincolo te așteaptă moartea sigură.

- Nu ar fi o pierdere, intervine altul, care face parte din grupul cu oamenii legii. Dar ai ceva valoros care ne aparține.

- Nu vă aparține, spun, făcând un pas pe pod. Spre surprinderea mea, nu se clatină. În ochii oamenilor, care rămân pironiți pe loc, se aprinde groaza.

- Întoarce-te, spune, aproape șoptit, cel mai bătrân dintre ei. Ai încălcat legea și ai profanat un lucru sacru. Zeii te vor blestema.

Fața mi se face numai rânjet, deși în gură simt doar fiere.

- Zeii au făcut destule, nu credeți?

Se lasă tăcerea, iar câțiva dintre oameni își lasă privirile în jos. Ajutorul judeului, care nu e îmbrăcat în robele lui pompoase, acum îl recunosc, își drege vocea.

- Dă-ne ce ai furat și nu te vom pedepsi.

- Cuvintele tale nu înseamnă nimic pentru mine. Ce am luat îmi aparține. Înghit un nod la amintirea ei. A fost dorința Ritei să fie a mea.

- Minți! Fața unchiului ei se înroșește, iar în ochi îi sclipește furia. Ea niciodată nu ar fi zis așa ceva! Cum îndrăznești, piažărea, să vorbești astfel despre fiica familiei Zaventhios?!

- Cât de bine crezi că ai cunoscut-o? îl întreb, amărăciunea făcându-și loc în vocea mea. Ai văzut-o de două ori în viața ta - când s-a născut și acum, când nu mai e.

Cuvintele mele îl rănesc, pentru că face un pas spre mine, dornic să mă înșface, să mă arunce de pe stâncă, dar sunt pe pod cu ambele picioare și nu am de gând să mă întorc. El, dându-și seama ce face, se oprește, dar focul din privirea lui rămâne acolo, mocrnit.

– Nu e nimic dincolo de Pod, vorbește din nou cel care a dus sicriul. Vei muri și vei lua cu tine ceva de preț, dăruind Întunericului.

– Nu fi proastă, slujnicuțo, îmi vorbește un alt om, între două vârste, care are în mână un ciomag ce pare greu, pe care parcă văd gravat numele meu.

– Nu sunt, îi răspund, ridicându-mi bărbia. Aș fi proastă să vă cred că nu-mi veți face nimic. Nu m-ați plăcut niciodată și abia așteptați să scăpați de mine, iar acum ați inventat și un motiv pentru a mă vâna. Ați găsit ocazia potrivită, o duzină de oameni în toată firea împotriva unei fete care a luat ceva ce-i aparține.

Îi privesc pe rând, încercând să descifrez ce se întâmplă în mintea lor, dar tot ce văd e furie, răutate, ură. Mai fac un pas, simțind cum întunericul de la capătul podului neterminat mă cheamă.

– Veniți și luați de la mine ce credeți că vă aparține, le arunc, savurând groaza care li se așterne pe chipuri.

Îmi îndrept spatele și mă întorc spre calea ce se deschide în față, ca o gură uriașă de prădător. Destinul mă așteaptă dincolo de pod.

– Întoarce-te, nebună nenorocită!

– Fii blestemată!

– Să te ia zeii și să te pedepsească pentru ce ai făcut!

Cu aceste urări, pășesc în întunecimea pădurii ce miroase a frunze uscate.

Capitolul 3

Vara se răspândește ca o molimă prin Sonenmoore. Rece, lipicioasă, duhnind a pește mort. Nu-i de mirare că oamenii mor pe capete în acest loc uitat de lume, un punct pe o hartă, un port făcut doar pentru plecări. Dar nu o mai observ; nu dincolo de Pod.

Doar gândindu-mă la Renard simt cum inima mi se face cât un purice. Renard, fratele mai mare a lui Abel, băiatul cu ochii de culoarea oțelului. Renard, pe care nu l-am văzut de când l-am blestemat. Renard, cel care a întrecut limitele și a plătit pentru asta.

Strâng și mai tare în palmă sticluța de la gâtul meu. Este prețioasă, ultima verigă ce mă leagă de Sonenmoore și de trecutul meu. Singura verigă ce mă leagă de viitor. Trebuie să fiu curajoasă și trebuie să accept ceea ce nu pot schimba. Trebuie să redeschid o poartă din trecut și să găsesc ființa ce-mi poate îndeplini o ultimă dorință.

Totul pare atât de îndepărtat în locul acesta, toate lucrurile care s-au întâmplat în ultimele luni. Viața mea de odinioară. Rita, fiică de nobili, cu părul ei de un castaniu minunat, ochii de culoarea zorilor, cu o indulgență în glas ce sublinia cei șapte ani care ne despărțeau. Rita, care mereu m-a tratat ca pe o soră mai mică - cu grijă și dragoste, atunci când nu ne vedea nimeni. Rita...

Renard nu a fost niciodată menit să ajungă în casa familiei Zaventhios. Nu ar fi trebuit să pătrundă în grajduri și să devină băiatul care-i oferea Ritei căpăstrul calului. Erau de aceeași vârstă și poate că asta, mai mult decât orice, i-a apropiat - pe băiatul din cartierele mărginașe și pe moștenitoarea unei familii ce era pe cale să-i unească soarta cu un gentilom bătrân. Nu ar fi trebuit să o privească în ochi și să-i vorbească șoptit. Nu ar fi trebuit să o facă să râdă. Nu ar fi trebuit să ajungă, el, un sărăntoc de pe ulițele de la marginea orașului, în patul moștenitoarei familiei Zaventhios. Dar cel mai și cel mai mult, nu ar fi trebuit să fiu eu cea care i-a făcut să se întâlnească. Am făcut o treabă de pomină.

Au trecut șapte ani de când a murit Abel, cel mai bun prieten al meu, născut în aceeași lună de vară cu mine. Șapte ani de când Renard a aruncat ultima piatră în spatele meu. Șapte ani de când nu ne-am vorbit aproape deloc, evitându-ne privirile de fiecare dată când eram în aceeași încăpere. În ochii lui de oțel, pe care-i observ atunci când știu că habar nu are că sunt în preajmă, nu se vede căldura lui Abel. Lumina care putea să lumineze Sonnenmooreul. În ochii lui Renard, un licăr slab se aprindea atunci când draga mea Rita îi era alături.

Alung acest gând. Durerea, care alunecă precum un șarpe din pieptul meu, se aciuiază undeva lângă tâmpile, apăsându-mi ochii. Mi-am promis că nu voi mai plânge; că înmormântarea tristă a lui Abel va rămâne singura mea amintire în care voi vedea lumea ca prin ceață. Așa că îmi apăs pleoapele cu degetele murdare, până când usturimea de sub ele începe să dispară.

- Mira?

Vocea Ritei, atât de schimbată acum, mă face să mă întorc spre ea. Stă în cadrul ușii, ținându-se de aceasta. Părul ei, cândva bogat, de culoarea castanelor coapte, atârnă în bucle triste pe umerii ei mai slabi ca niciodată. Cămașa de noapte stă pe ea ca pe spătarul unui scaun. Chipul Ritei, numai unghiuri, străveziu, e luminat de ochii ei cenușii, care privesc dincolo de mine.

Mă apropii și-i iau mâinile reci în ale mele.

– Trebuie să te odihnești, domniță Rita, îmi spun, folosindu-mi vocea pe care o adopt atunci când vorbesc cu copiii. Vocea mea, răgușită și îngrozitoare, așa cum mi s-a spus de nenumărate ori că este, nu e făcută pentru a liniști.

Rita clatină obosită din cap.

– Mira, spune cu vocea slăbită, știi că nu mai pot face asta. Nu mai vreau să fac asta, expiră ea și ultima mea speranță începe să se fărâmițeze.

– Rita, te rog, îmi șoptesc cât de blând pot. Familia ta are nevoie de tine.

– Familia mea îmi vrea moartea, zâmbește ea obosită, moarte să fie. Nu ești tu, nu ești acolo, nu s-a întâmplat - sunt cuvintele pe care mi le tot repet de când... Rita oftează. De când secretul meu a fost descoperit.

Fata, care deși e mai mare decât mine cu doar șapte ani, acum arată de parcă ne-ar separa cel puțin două decenii. E obosită și înfrântă.

– Toți au plecat, Mira, toți m-au părăsit.

Când spune toți, știi că se referă la un singur om. Înghit în sec.

– Știi că l-ai blestemat, suspină ea, privindu-mă, pentru prima dată, drept în ochi. Și știi că nu ai vrut, spune mai încet.